

Nr 668.

Av herr **Widén m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 110, angående vissa avlönings- m. fl. anslag under riksstatens fjärde huvudtitel för budgetåret 1954/1955 m. m.*

I proposition nr 110 behandlas bl. a. frågan om reservstatsinstitutionen inom försvaret. Departementschefen föreslår, att reservstatsorganisationen bör bibehållas men att vissa begränsningar av antalet reservstatsbeställningar genomföres. Vi har ingenting att erinra mot vad departementschefen i detta stycke föreslagit men vill till ledning för riksdagens behandling av ärendet erinra om följande.

Då reservstatsinstitutionen behandlades vid 1942 års riksdag i samband med försvarsorganisationen detta år undersöktes olika möjligheter att skapa elasticitet i personalorganisationen. För att tillgodose detta syfte beslöt riksdagen på förslag av föredragande departementschefen bl. a., att ett flertal beställningar, som bort upptagas på ordinarie stat, skulle besättas med till ständigt fredstjänstgöring inkallade officerare och underofficerare i reserven. Vid tillämpningen av detta beslut har en kapten, en löjtnant och en underofficer per regemente tagits i anspråk för dylik tjänstgöring.

Svenska officersförbundet anförde i sitt yttrande över förslaget bl. a. följande. Som regel måste man räkna med att de officerare i reserven, vilka ställde sig till förfogande för längre tids sammanhängande tjänstgöring, utgjordes av sådana element, som icke kunde erhålla lämplig anställning inom civila yrken. De sålunda disponibla officerarna måste alltså förväntas bli redan på grund härav kvalitativt mindre tillfredsställande för dem påvilande uppgifter. Med hänsyn till att reservofficerare, i varje fall vid äldre år, saknade åtskilligt av den utbildning och rutin, som måste krävas av en ersättare för fast anställd officer, måste slutligen en icke obetydlig del av reservofficerens tjänstgöring användas för hans egen utbildning till förfång för det arbete, han enligt organisationsplanen avsåges att utföra.

De farhågor, som här anförts beträffande reservofficerarna, torde vara i lika hög grad tillämpliga beträffande reservunderofficerarna.

Här berörda befattningar tillskapades vid en tidpunkt — mitt under krigsåren — då ett mycket stort behov av fast anställd personal förelåg. Behovet torde nu vara betydligt mindre. Vidare har rekryteringen av så-

dan personal på sista tiden förbättrats. Av dessa skäl och med hänsyn till att så goda förutsättningar som möjligt skapas för en i kvalitativt avseende betryggande rekrytering borde en undersökning komma till stånd, huruvida ständigt tjänstgörande officerare och underofficerare i reserven alltjämt erfordras.

Under hänvisning till det ovan anförda föreslås,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att en undersökning verkställs i syfte att utröna, huruvida 1942 års beslut om besättande av ett flertal ordinarie beställningar med till ständig fredstjänstgöring inkallade officerare och underofficerare i reserven alltjämt bör upprätthållas.

Stockholm den 6 april 1954.

A. Widén.

Gustav Boija.

*Henning Gustafsson,
Skellefteå.*
